

במצות התעוררותי מכאב חד שפילה אותי. הרגשתי שהבטן נדבקה לי לגב. אי-אפשר היה לגעת בי. ממש התאבתי מרוב כאבים. צרחתי וייללתי. אבי ניסה להתקשר לבית-החולים, לא היתה תשובה. הגוף שלי נעשה אבן, מסביב לעיניים הכל היה שחור. הרגשתי מנוק. אמרתי לאמי שאני חולכת למות. לא יכולתי לזוז. ייללתי מכאבים. הורתי רצו לקרוא למגד-דיורידאדום, אבל אני פחדתי שיחטטו בתוכי.

רק ב-7 בבוקר היתה תשובה מרמת-מרפא. אבי סיפר לאחות. היא אמרה שזה כלום ושאלה אופטלגין, ושם עד הצהריים זה לא יעבור שאבוא ליש. אבל איזו חן תשובה היא זו, כשאבני מספר לה שאני מיושבת לגמרי ולא יכולה לזוז! קנינו אופטלגין והכאבים לא חלפו.

ב-7 בערב הרגשתי כאב חד מפלה אותי ומשתי שיוור ממני הלכתי לשי-רתים. על התחבושת היה מונח עובר. עם ראש וידיים. צרחתי. הייתי משותקת מרוב אימה. לא ידעתי מה לעשות עם העובר. לזרוק, לא לזרוק! שמתי אותו בתוך ציננת.

בלילה ישנתי די טוב יחסית ללילה הקודם. בבוקר התקשרתי לאחות. היא ביקשה שאבוא דרוף ל"רמת-מרפא". כי שידברתי עם הד"ר זוסמנוביץ. הוא אמר לי: "זה לא יכול להיות, את טועה". אמרתי לו: העובר נמצא בתוך ציננת. אז הוא אמר: "קחי מייד טקסי ובואי".

כשבאתי, כולם חיכו לי כבר בחוץ. הרופא והאחות. וכולם פתאום דיברו אלי נחמד, והיינו מאוון אל אוון. ה"רופא עמד על זה שהוא רוצה לבדוק אותי. סירבתי. לא נתתי בו יותר אמון. ביקשתי לדבר עם מנהל בית-החולים. נכנסתי אליו, הראיתי לו את הציננת ושאלתי אותו איך הוא מסביר את זה. הוא אמר שאני הייבט לעבור גרידת-ניקוי אצלם, כי זה יכול להסתיים בכי רע. הוא גם אמר שכל שאר רחם אחר, ואצלי כנראה יש פתח והעובר התחבא לו. כשאמרתי לו שהזכרתי לרופא שיכול להיות שזה תאומים, הוא אמר שזה קורה, ושהם רק בני-ראים.

הד"ר זוסמנוביץ ממש רעד. הוא התחנן לפני שאעבור מייד גרידת-ניקוי. הוא הבטיח לי שזה לא יכאב. שהוא יעשה לי הרדמה ולא ארגיש כלום ו-הכל יהיה בסדר. אני הייתי עדיין ב-הלם. כל הגוף היה יבש. נכנסתי. הוא היה שם יחד עם המרדים הזקן. ה"ידיים שלו רעדו.

פיתאום נזכרתי שיומיים לא אכלתי כלום, אבל בבוקר שתיתי כוס קפה ועונה, ושהרדמה צריך להיות בצום. הוא אפילו לא שאל אותי אם אני בצום. הזכרתי לו שאכלתי בבוקר. הוא לא ענה. הוא רק קשר לי את הידיים ואת הרגליים ועשה לי את הגרידה בלי הרדמה.

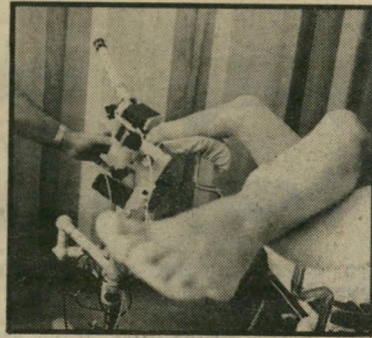
צעקתי וצרחתי שכל בית-החולים עמד על הרגליים. אמא שלי התעלפה בחוץ מהצריחות שלי. אחר-כך הוא הסתלק. הנכנסו אותי לחדר לבד. נכנסתי להיס-טריה. צרחתי שם שעה שלמה. התמרטטתי בכיתי, מרטיתי שיער. אמי חשבה שיצאתי מדעתי. רק אחרי שעה נרגעתי. הם העלו אותי למעלה ללינת לילה.

בלילה, כששכבתי שם, היתה שם אשה שעברה ניתוח פלסטי בבטן והיא סבלה מכאבים. קראנו לאחות ואף אחד לא הופיע. אז קמתי מהמיטה ו-ניגשתי לחדר-האחות האחראית על ה"מחלקה. מצאתי אותה ישנה. היא פ"ש שוט פתחה מיטה וישנה לה. ביקשתי ממנה תחבושת, אז היא אמרה: "לא נורא, תחליפי מחר בבוקר". אמרתי לה שהשכנה שלי צועקת. והיא אמרה: "לא נורא, עד מחר בבוקר היא תירגע". התחלתי לצעוק עליה שהוא סרבלת, ואז היא סוף סוף קמה.

למחרת בבוקר ביקשו ממני לפנות את המיטה. ביקשתי מיכתב-שיחורו, והם ענו שהרופא איננו היום אבל הם ישלחו את המיכתב אלי הביתה. ב"ר קשתי שבמיכתב-השיחורו תצוין הסי-בה מדוע הגעתי לגרידה נוספת. כ"ש שאלו למה, עניתי שאני קופה למנוחה ארוכה יותר. במיכתב לרופא שלי כתב הד"ר זוסמנוביץ שעברתי גרידה - הוא לא ציין שהיה עובר נוסף - ושואו למסלץ על מנוחה של שבועיים, דבר שלא נותנים בדרך-כלל.

כמה חודשים אחרי זה עוד בכיתי. כל הזמן ראיתי את העובר מול העיניים. עכשיו, כשראיתי את התמונה של הרופא בעיתון, התחלתי לרעוד שוב.

נאוה:

..הרופא תפס לי בחזה והצמיד אותי לגופו. נבהלתי ושאלתי: מה אתה עושה?"

נאוה, בת 23, מזכירה, אם ל-7 שדושה. הופנתה עזידי ועדה ל"הפסקת-ההריון לבית-החולים "רמת-מרפא".

אני לא יודעת מה מגדירים כאנוס ומה לא. אבל איך היית קוראת למצב שבו אשה נמצאת עם חלוק על גופה והרופא תופס אותה בחזה ומצמיד אר-תה אליו, ומנסה להרים אותה על ה"כיסא, ואחרי שהיא מתנגדת ועולה לבד על הכיסא, והרגליים שלה קשורות, ויש לה רק יד אחת פנויה כי השנייה נמצאת אצל המרדים, מתחיל הרופא ללטף לה את כל הגוף.

הגעתי ל"רמת מרפא" דרך הוועדה של בית-החולים, "בילינסון", כי ההריון שלי לא התפתח בסדר. הד"ר פנדריאה, רופא ממוצא רוסי, גלגוף וגובה עם ידיים בשרניות ועבות בדק אותנו ועשה לנו את הגרידה.

בבדיקה הראשונה הרגשתי שהוא ער-ש דבר שרופא לא עושה. עברתי כבר מספיק בדיקות אצל גינקולוגים. אבל אף פעם לא היתה לי חוויה כזו. אחר-כך, כשנכנסתי לחדר כדי לבצע את ה"הפלה, היה שם מרדים צעיר ואכזרי, זקן שהביא אותי, ואותו ד"ר פנדריאה לא היתה נוכחת אף אחות. הרופא תפס בחזה שלי והצמיד אותי לגופו. כשנבהלתי ושאלתי מה אתה עושה, שלושתי הנברים בחדר צחקו ואמרו ש"הוא עוזר לי לעלות על הכיסא. התי-נגדתי ועליתי לבד.

כששכבתי על הכיסא, כשרגלי קשו-רות לצדדים, נתן לי המרדים מכות חזקות על היד. כששאלתי למה אתה נותן כאלה מכות הוא לא ענה, והמסיד-לחכות בי. כשהמרדים הזריק לי את הומר הרדמה, ליטף אותי ד"ר פנד-ריאה בכל הגוף, כולל שדיים וישבן. הרגשתי הלחלה, אבל החופר כבר התי-חיל להשפיע עלי, ומה שהם עשו לי אחרי זה - רק הם ואלוהים יודעים.

כשחזרתי לחדר, שכבו שם עוד שמו-נה נשים. כששאלתי אותן מה עבר ע-ליהן הן פרצו בבכי, והיו כאלה שסיפרו דברים יותר גרועים. עד היום אני מר-גשה זוועה. זה ממש מחליא.

לפני נכנסה בחרה מרוקאית יפ"ה פיה, עם חזה גדול. הפלה לוקחת 15 דקות. היא נשארה שם 45 דקות ל"כי תדעי מה הם עשו לה שם. לי היא סיפרה שבבדיקה הוא תפס אותה ו-מישש לה את כל הגוף.

אחרי הגרידה הרופא נכנס לחדר ו-אמר: "טוב בנות, לכו תעשו חיים עם החברים ולהתראות בשנה הבאה." כ"ר לנו הרגשנו נועל. כל המקום מחליא. הכל דפוק שם. מט לנפול, צריפים, מ-

לכולך ומתקלף. זה היה בחורף. לכל אחת נתנו שמיכה אחת דקה. התחננו לאחות שתביא תגור או עוד שמיכה, והיא אמרה: "בין כה וכה אתן עוד מעט חולכות הביתה."

והאוכל. חתולה קפצה על האוכל. אמרתי לאחות: "תראי, יש חתולה על האוכל." אז היא ענתה: "מה יש? גם לה מותר לאכול." כשאמרתי ל"סני-טר שכואבת לי הבטן וביקשתי כדור, הוא סגר את הדלת של החדר ואמר: "בואי, אני רוצה לבדוק אותך." אמרתי לו: "אתה בסך הכל סניטר כאן." אז הוא ענה: "אז מה, אני לא יכול לב-דוק אותך?"

כשחזרתי הביתה לא יכולתי להתאפק וסיפרתי לבעלי. למחרת נטענו למיט-טר רמת-גן והגשנו תלונה. הטיפול של המיטטרה היה ממש מוזעזע. חשבתי שיש בארץ מישהו שמגן עליך. שום דבר. במיטטרה אמרו לי שמכירים את הרופא ויש כבר הרבה תלונות נגדו. הם אמרו: "זה הגבוה הזה, אנחנו יודעים."

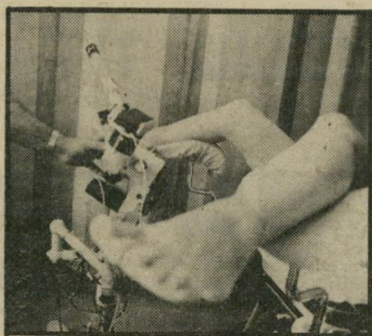
אם היה קורה רק לי, מילא. אבל לכל השמונה? היו שם נערות בנות 17-18. הן ממש מיררו בבכי. גם הן סיפרו את אותו סיפור, שהוא נגע להן בשדיים ומישש אותן.

במשך ארבעה חודשים הלכנו, בעלי ואני, כל שבוע למיטטרה, והם כל הזמן אמרו שהעניין בטיפול. בדיקו הכרתי אז בחרה שעובדת במיטטרה. ביקשתי שתברר מה קורה עם התיק הזה. ענו לה שהתיק נסגר. כששאלה למה, הם אמרו שזימנו את הרופא והוא אמר שזה סתם שקר, אז הם סגרו את ה"תיק. הם אפילו לא טרחו להודיע לי שהתיק נסגר. אני לא ויתרתי, כי ידעתי שהוא ממשיך לעשות זאת לנשים אחרות. פניתי לשולמית אלונג. היא הזדע-זעה ופנתה לפרופ' דורון, ממרכז קופת-חולים. הפרופ' דורון הודיע לה שפיטרו את הרופא.

אז נכון שהוא כבר לא עובד שם, אבל ל"כי תדעי איפה הוא עובד היום ואיפה הוא ממשיך במעלליו. עד היום אני לא מבינה: את נמצאת עם רגליים משוקות, קשורה, אז למה אין אחות בחדר?

טוב, שעולים סוף סוף על בית-החר-לים הזה, וחושפים את הזוועות שהול-כות שם. בשבילי עד היום זו חוויה משפילה ומגעילה.

ענת:

..אלה הם כאבים שלא מן העולם הזה. הרגשתי אושפלת. כמו במרחפי האינקוויזיציה"

ענת, בת 23, מנהלת-שייווק, עב-רה הפלה פרטית אצל הד"ר זוס"מנוביץ.

זה קרה לפני ארבע שנים. רציתי לעלות על בריקות. זה מאוד פגע בי מבחינה נפשית. אפילו במקום לעשות רשע ולהילחם, העדפתי להדחיק את כל העניין ולנסות לשכוח. כשראיתי את

התמונה שלו ב"העולם הזה", קראתי קטע אחד והנחתי את העיתון. לא יכולתי להמשיך לקרוא. זה עורר בי מחודש את כל הטרומה. זה התבטא בתקופות ארוכות של סיוטים. מאז אני לא מסוגלת ללכת לרופא-גשים. יש לי פחד נורא.

לפני ארבע שנים, לפני שהיה החוק, מצאתי את עצמי בהריון. הרופא שלי היה אז בחו"ל, ואחות היפנתה אותי אל הד"ר זוסמנוביץ. הגעתי אליו. הוא בדק אותי ואמר לי שאני בהריון שבוע חמישי. הוא קבע לי תור להפלה ב"בוקר שאבי את הכסף במזומן. זה היה באר-נוסט. ב"ב בבוקר באתי לשם עם חבר שלי. הוא ביקש ממנו לא לחכות ב"קליניקה. זה עורר בי אי-נוחות מטר-יימת, אבל לא ייחסתי לכך חשיבות. החבר שלי הלך.

הייתי על כיסא הגניקולוג. הוא נתן לי זריקה ואמר לי שעוד מעט ארדס, ושיבניתים הוא מנקה לי את הואגנה. אחרי 5 דקות התחילה ההפלה. כ"ש שאלתי אותו למה אני לא נרדמת, הוא ענה שעוד מעט. אבל אז הבנתי שזו רק זריקת טיטוטוס.

הבנתי שאין מה לעשות ושאיני חייבת לשתף פעולה. שיתוף-הפעולה התבטא בכך שהייתי אסיסטנטית שלו. הגשתי לו מכשירים. שאלתי אותו איפה המר-דים, ואני לא זוכרת מה הוא ענה לי.

אלה היו כאבי תופת. כשבכיתי, הוא אמר לי שאני לא ילדה קטנה. הרגשתי מושפלת. כמו במרתפי האינקוויזיציה. הבנתי שנקלעתי למצב פרימיטיבי ו-ח"שך. כל הסיננה היתה מבחילה. היה כאן אקט של השפלה. הוא כלי הזמן גער בי שאשתוק, למרות ששיתפתי פ"עולה באופן יוצא מן הכלל. אחרי 20 דקות הוא אמר: הכל נגמר. הכל ע"מ-אחוריק. אחרי זה הוא ניגש אלי עם כוס מלאה בדם, הראה לי את שיער העובר והסביר לי מה בדיקו הוא הר-ציא ממני. אמרתי לו תודה רבה, מעניין מאוד. הרגשתי שאני חולכת לחקאי.

כשחבר שלי הגיע, קמתי ויצאתי. החבר שלי אמר לי: תודה רבה. צעקתי עליו: מה אתה אומר תודה רבה? הוא לא הבין מה קרה. חשב שקצת נפגעת בגלל איבוד התינוק. החבר שלי סיפר לי שהייתי כחולה לגמרי. אני לא סי-פרתי לו כי לא רציתי שיעורר שערור-ייה. רציתי לשכוח את זה. לא רציתי שמישפחתי תדע, ולכן העדפתי להשכיח את כל העניין ולשכוח מזה.

עד היום יש לי סיוטים וחלומות בלחה. אני לא יודעת למה שתקתי. חר-סרה-התבונה שלי נבע משוק. רציתי למ-חוק את הרגע הזה מחיי.

הוא נגע בי יותר מדי. כשצעקתי ליטף יותר מדי. בפנים, בחזה, בבטן. זה נראה לי מוגזם. אני חושבת שהוא מושע, מאניק, סאדיסט. ואני בהחלט משתמשת במושגים האלה. ה"נדק הוא לשנים. אני לא מסוגלת ללכת לרופא-גשים יותר. במשך תקופה ארוכה פחדתי לקיים יחסי-מיין.

יש דברים בחיים שאסור שיקרו. אנחנו במאה ה-20, בצפון-תל-אביב, ולא באיזה כפר נידח בימי הביניים. עד היום, כשאני עוברת ליד הקליניקה שלו, אני חוספת מרמורת. ואני לא בחרה שבריות. עברתי הרבה בחיים. אך את המיקרה הזו אני לא מסוגלת לשכוח. הכאב המיס קטן לאין ערוך מההשפלה ומהגפעה הנפשית. איך עשו לי דבר כזה? עד עכשיו קשה לי להא-מין שזה אכן קרה לי.

מאז קראתי את המיקרה עם עמליה, אני בקריות. חשבתי ששכחתי מזה כבר, ועכשיו הכל צף לי מול העיניים. זה תוקף אותי בלילות. אני נזכרת בפרטי פרטים.

כשסיפרתי את זה לחברות, אף-אחת לא האמינה. אמרו לי: את בטוחה? את לא ממצאיה את זה? הן חשבו שעברתי איזו חבלה נפשית ושאיני מפנ-טנית.

אני מאוד כועסת על עצמי ששתקתי ולא תבעתי אותן, או עשיתי רעש מכל העניין. ל"כי תדעי עוד כמה נשים עברו את זה והן שותקות. והוא עוד נחשב לרופא ידוע.